

[Gustav Pedersen.]

haft Lov til at tro, at man kunde hindre en tøjesløs Inflation, uden at alle maatte bringe Ofre. Ingen har haft Ret til at vente, at de jævne, almindelige Indtægter, hvor Luksusforbruget var overordentligt ringe, kunde slippe for at bringe deres Del af Ofret, og der er vel heller ingen, der reagerer over for, at man skal gøre det. Men det er ogsaa givet, at disse Ofre ikke vil blive bragt med den samme Forstaaelse, hvis der andre Steder opvokser en stigende Forbrugsmulighed, og helt har vi jo ikke kunnet undgaa dette. Uanset Prisloven, uanset Udbyttebegrænsningen og uanset de mange andre Foranstaltninger, der er truffet, har det ikke kunnet undgaa, at den stigende Effektivitet i visse Virksomheder har foranlediget voksende Fortjenester. Der er vel ogsaa de Tilfælde, hvor Kapitalrealisation har været opfattet som Indtægt, helt eller delvis, og er gledet ud i Omsætningen som Midler, man regnede med at man kunde sætte ind i det normale Forbrug.

Det ligger altsaa trods alt saaledes, at der vel har været Forstaaelse af, at der skulde bringes Ofre, men der er paa den anden Side sikkert heller ingen Tvivl om, at en Del af dem, der virkelig har bragt Ofrene, har set med nogen Skepsis paa de Vildskud, der paa forskellige Omraader er vokset frem i Retning af Mulighed for større Forbrugsevne og deraf følgende større Jagt efter Varerne. Det, der derfor foreligger som en uafviselig Pligt, er at forsøge, saa langt det er gørligt, at komme igennem med Foranstaltninger, der vel ikke giver helt lige Vilkaar — for noget saadant tør nok ingen tro paa er muligt —, men i hvert Fald at slaa fast, at det ikke alene er den store brede Befolkning, der maa bringe Ofre, men først og fremmest dem, som har en Mulighed for at skære deres Udgifter ned, og hvis Købekraft, fordi det faldende Varekvantum gør, at de faar en Del Penge fri, kan blive overordentlig farlig for en rolig og fornuftig Pengeudvikling. Det maa være det afgørende for Bedømmelsen af Problemet som Helhed, og det maa ogsaa være afgørende for Bedømmelsen af de Foranstaltninger, der skal træffes gennem de mange Lovforslag, der her ligger paa Bordet.

Ingen var vel saa optimistisk at regne med, at Lovforslagene udelukkende kunde samle sig om den bedre stillede Del af Befolkningen, hvis til Raadighed værende Midler indeholder den største Risiko for Angreb paa Pengestabiliteten; men der er til Gengæld Grund til at understrege, at de Ofre, der nu er Tale om at bringe fra

den mindrebemidlede Del af Befolkningen, egentlig mere bringes for at komme igennem med Helheden, end fordi der i denne Gruppe af Befolkningen er nogen særlig bred Margin at operere med. Der er ikke hverken hos Lønarbejderne, Funktionærene eller de dermed ligestillede ret store Midler, som der er Grund til at frygte gaar paa Jagt efter Varer paa den Maade, at de presser Priserne op, fordi de er ligeglade med, til hvad Pris de faar Varerne, blot de faar dem. Derfor skal det siges saa stærkt, som det kan siges, at den Del af Bestræbelserne, der, hvis jeg maa bruge et gammelt Udtryk, vender den tunge Ende nedad, vel maa gaa ind i hele Komplekset for at skabe Helheden, men hvis der ikke sættes meget stærkt og afgørende ind over for de Omraader, hvor der virkelig er Risiko for, at der bliver kastet store Midler ud paa Markedet, eller hvor der er Risiko for, at der opstaar fiktive Kapitaldannelse, saa vil de hidtil bragte Ofre være bragt forgæves.

Mit Parti har altsaa det Billede af Situationen, at vi har et meget stort Kvantum opdæmmede Midler, som det er Hensigten at holde i Ro, og det kan kun ske ved, at saa ringe en Del, som det overhovedet er muligt, faar Lov til frit at søge ud paa Markedet, hvad enten det drejer sig om Varekøb eller inflationsrisikerende Kapitaldannelse.

Jeg skal med disse Bemærkninger gaa over til at gøre en ganske enkelt Bemærkning om selve det Lovforslag, der foreligger til Behandling, nemlig Forslag til Lov om Udstedelse af Statsobligationer. Jeg kan for det første henvise til de Bemærkninger, jeg gjorde, da vi i forrige Omgang behandlede et tilsvarende Lovforslag, og i øvrigt sige, at jeg synes, det er baade rimeligt og naturligt, at Staten ikke blot søger at træffe Foranstaltninger til at binde Bankernes Midler og at inddrage en Del af Fortjenesterne, men ogsaa søger at binde en Del af Midlerne paa længere Sigt, saadan at de for mere end den allernærmeste Fremtid kan anses for at være bundet og uden Mulighed for at anrette Ulykker. Om saa det, der er foreslaaet, vil blive af Betydning i saa Henseende, er det vanskeligt at sige noget om; der er mange Faktorer, der vil spille ind her, først og fremmest Spørgsmaalet om, hvornaar det er muligt paa nogenlunde sikker Maade at faa god Forrentning af Pengene igen. Hvis der er Folk, som har Kapital til Anbringelse, og de regner med, at de i Løbet af et Aars Tid eller maaske endnu kortere Tid kan imødesee en ny Opgangsperiode, hvor der er Anvendelse